

Nedenstående artikel er bragt som kronik i Politiken d. 5. juli 2008

Den danske virus

Danmarks sjæl er ramt af en livstruende sygdom. Fra at være et fredselskende, humanistisk lille land, der satsede på FN, er Danmark blevet en aggressiv krigsmagt, der deltager i angrebskrige, bombninger og undertrykkelse. Derudover er landets omdømme i udlandet skadet af den diskrimination, mistillid og dårlige behandling, vi møder vores egne indvandrere med. I den forbindelse er karrikaturtegningerne blot et symptom.

Over halvdelen af de unge med minoritetsbaggrund, som er under uddannelse netop nu, har planer om at forlade Danmark, når de har taget deres eksamen, pga. den stemning, der hersker overfor de nye indbyggere. Det er en stemning, som Dansk Folkeparti har fået udbredt til hele befolkningen som en virus - alle ligger vi under for fordomsfulde, unuancerede, bedrevidende hovsa-løsninger omkring tørklæder, tvangsægteskaber, overførselsindkomster, sprog, religion. Vi opfinder begreber som underlegne kulturer, bekvemmelighedsflygtninge, indvandrerkriminalitet, ghettoer, mørkemænd, voldskultur. bare ordet "2. generationsindvandrer" er jo udtryk for en fordomsfuld tænkning. Når man diskuterer indvandring, står vi overfor "problemer, som skal tages alvorligt" - i alle andre situationer bruges ellers den omhyggelige formulering "udfordringer, som bliver spændende at tage op". Det er en sygdom, som skal bekæmpes med alle midler. Den forsvinder ikke af sig selv, selvom vi får en anden regering - den brød ud allerede under Nyrupregeringen og er godt i gang med at angribe venstrefløjene lige nu. Alle på højrefløjene er naturligvis hårdt ramt - men i Sverige ser selv den borgerlige regering ud til at være immun! Lad os sende et hold eksperter over sundet og finde ud af, hvordan det er lykkedes dem at holde sygdommen væk.

Danmarks lovgivning og praksis omkring asylpolitik, familiesammenføring og statsborgerskab er så langt fra internationale og europæiske anbefalinger efterhånden, at det kræver en større operation, hvis man vil rydde op og komme frem til noget anstændigt igen. Hvordan skal det kunne opnås, hvis man lover at føre den "stramme" linie videre, og dermed lader sygdommen blive kronisk? Sidste år gav vi asyl til ca. 800 mennesker, hvoraf halvdelen blev udvalgt efter integrationspotentialer. Og der bor også ca. 800 afviste, som har været her i mere end 4 år, og som ikke kan sendes hjem. Antallet svarer til 2% af, hvor mange Sverige gav asyl til. Forskellen skyldes bl.a. at den danske regering føler sig hævet over FN's definitioner og anbefalinger i forhold til Flygtningekonventionen - så langt er vi kommet ud. Det er simpelthen pinligt og uanstændigt efter enhver målestok - det handler om mennesker, som har forladt alt og været ude for frygtelige oplevelser, tortur og folkemord. Når man har levet hele sit liv i tryghed og velstand kan man slet ikke forestille sig, hvad det vil sige.

Vi må indse, at Morten Korch-tiden er forbi for altid - Danmark er i aktiv bevægelse med resten af verden nu, på godt og ondt. Og fødselstallet er dalet støt siden 1950. Hvordan i alverden har vi så forestillet os, at vi kan overleve på vores fede niveau, rensset for indvandring og indflydelse fra andre kulturer? Hvorfor skulle den højtuddannede på Green Card vælge et racistisk land, hvor hun ikke kan få sin familie med? Det bliver da lande som Canada og Sverige, der har sørget for en løbende tilførsel af flygtninge og familiesammenførte, som om få år sidder inde med al ekspertisen og arbejdskraften!

Danmarks styrke på den globale scene har i nyere tid været ekspertise, kreativitet og fantasi - som har haft gode udfoldelsesmuligheder i et samfund med social sikkerhed og lige rettigheder, i en åben og friskt atmosfære. Selv moderne management-teorier anbefaler inkludering og anerkendelse som vejen til et bedre resultat - som pædagogerne allerede har gjort det i flere generationer, ligesom kreativitet og innovation styrkes af forskellighed. Selv den mest borgerlige indbygger har forhåbentlig indset, at man ikke kommer langt i børneopdragelse med ydmygelse og straf - hvorfor tror man så, de midler virker i andre sammenhænge, hvor man forsøger at få folk til at opføre sig på en hensigtsmæssig måde?

Starthjælp, 300-timers regel, umulige krav til statsborgerskab, urimelige asylregler, fjernelse af børnepenge til børn, der ikke møder i skolen - alt sammen udtryk for en straffende, tvangsmæssig

tilgang, specielt med sigte på etniske minoriteter. Resultatet er det modsatte af den integration, man besynger så højt: en samfundsgruppe, der er totalt udstødt og lever i håbløs fattigdom og kriminalitet. Mange på kontanthjælp og starthjælp er ikke parate til arbejdsmarkedet, og skal derfor hjælpes i stedet for straffes - det er slet ikke håbløst, en del kommuner har haft succes med opkvalificering og introduktionsjobs, særligt for kvindernes vedkommende. Starthjælpen og 300-timersreglen får ikke flere i job, hvis man medtager den store mængde mennesker, som nu forsvinder helt ud af systemet - de lever så enten af sort arbejde eller bliver forsørget af deres mand. Og antallet af familier, der bliver sat på gaden i alment boligbyggeri er stærkt stigende - hvad skal der blive af de børn?

Respekten og omsorgen for det enkelte menneske skal gælde uanset hvilken baggrund, religion og kultur dette menneske har. Det svære består netop i at respektere dem, der er meget anderledes - Saddam Hussein skal have en forsvarer, nazisten skal have stemmeret. Et samfund, hvor kun de "rigtige" borgere (i vores tilfælde kristne, demokratiske, indfødte) har rettigheder og kommer til orde, er et diktatur. Vi bliver nødt til at holde op med at kræve assimilation og hævde, at vores kultur er hævet over alle andre - det kan man sagtens uden at give køb på de værdier, som har været med til at skabe det fredelige, rige samfund vi havde for kort tid siden. Et godt eksempel ville faktisk være en kvindelig dommer med muslimsk tørklæde: det ville netop være en stærk kvinde, der har klaret sig i en mandsdomineret verden, og som ved at blive godkendt som dommer havde bevist, at hun var i stand til at dømmes udfra et demokratisk vedtaget lovsæt, hvor personlige præferencer ingen betydning har. Det ville gavne respekten og dialogen i det danske samfund.

Den danske kultur er et resultat af konstante påvirkninger udefra - lige i øjeblikket går det bare lidt hurtigere, og er også lidt mere iøjnefaldende. Det, vi skal forsøge at holde fast i, er de gode ting fra alle kulturer i verden - i stedet for bare at angribe andre kulturer for at være problematiske, må vi kigge på dem mere nuanceret. Der er også yderst problematiske elementer i den kultur, som udgør majoriteten i vores land lige nu. For eksempel må man desværre give islamiske ryster ret i, at den frisindede mode- og pornokultur har givet et kvindeundertrykkende resultat, det danske alkoholforbrug er direkte pinligt, og ensomhed er et stort problem.

Inden man begynder at dømmes om, hvorvidt den ene eller den anden hovedbeklædning er undertrykkende, burde man måske fokusere på den række love, der er blevet indført i Danmark, som særligt rammer indvandrerkvinder. Det gælder kravene om danskundskaber på højt niveau og selvforsørgelse for at opnå statsborgerskab (idet kvinder fra fattigere lande har mindre skolegang og erhvervs erfaring end mænd), det gælder voldsramte, familiesammenførte kvinder, der bliver smidt ud hvis de lader sig skille, og det gælder ofre for trafficking, der ikke kan opnå asyl.

For venstrefløjen må det altid handle om at sikre menneskers rettigheder, især de svageste. Derfor må vi ikke lade os forblænde af de symbolske signaler i et tørklæde, men koncentrere os om de områder, hvor en reel undertrykkelse finder sted - som staten i øjeblikket er med til at skabe. Alle borgere i Danmark har ikke længere samme rettigheder - og dermed har vi allerede undergravet en af vores vigtigste værdier. Starthjælp, familiesammenføringsregler, statsborgerskabskrav og udvisningsdomme er alle udtryk for diskrimination, og går direkte imod menneskerettighedernes pligt til ikke at forskelsbehandle forskellige grupper.

Respekten og kærligheden til demokratiet kommer langsomt, og netop i kraft af, at hvert enkelt individ har ret til at have sin mening og vælge sin repræsentant. Det kan ikke proppes ned i halsen på folk, og man fremmer ikke forståelsen ved at opstille skillelinjer mellem demokrater og terrorister, sådan som Bush gør: enten er du for os, eller imod os! Tværtimod opnår man en yderligere optrapning af konflikterne. Og på mange områder er det faktisk svært at forsvare demokratiet, som det udspiller sig i Europa. Der er god grund til at diskutere en samfundsform, hvor fx penge alene kan føre en Berlusconi til magten, og hvor politisk spin efterhånden spiller hovedrollen på Christiansborg. I USA, som det mest tvivlsomme af alle demokratier, har Barack Obama nu en enestående chance for at vise, at man kommer længere ved inklusion og mangfoldighed end ved at opsplitte befolkningen i rige mod fattige, sorte mod hvide, demokrater mod religiøse fanatikere osv.

Og ved ikke at appellere til laveste fællesnævner eller folks angst, men ved at tale op til folk og satse på deres håb i stedet.

Ytringsfrihed og frie valg er grundlaget for det demokratiske samfund. Men ytringsfriheden er altid under ansvar, ligesom enhver anden form for frihed, og skal ikke misbruges til at forhåne et mindretal. I Danmark er ytringsfriheden blevet brugt til at forhåne muslimer og indvandrere så grundigt, at man har indført særlove, som reelt sætter mange af dem uden for indflydelse. 9 ud af 10 kvoteflygtninge kan fx. aldrig blive danske statsborgere (selvom de er i fuldtidsarbejde) pga. sprogkravene til statsborgerskab. Uanset hvor meget de knokler med lektierne, kommer de aldrig op på gymnasieniveau i dansk, fordi de kun har gået få år i skole i hjemlandet. En del danske vælgere ville ikke selv kunne leve op til kravene.

Som socialister nyder vi selv godt af en ytringsfrihed, hvis fornemste funktion er at tillade minoriteter og grupper uden indflydelse at kritisere magthaverne og komme med deres bud på et andet samfund. Alle borgere skal have en stemme. Derfor har vi ikke forbudt nazistpartier, Tidehverv, Scientology og Hizb-ut Tahrir. Lad os prøve at være lige så modige og fordomsfri som Jakob Holdt og invitere de unge fyre fra Hizb-ut Tahrir hjem til en kop kaffe - og opdage, at de på mange måder minder om de unge, idealistiske folk på venstrefløjen i 70'erne. Og lad os så møde dem med den samme (måske hovedrystende) overbærenhed, som de borgerlige mødte os med dengang en hel del SFere var DKPere. Der kom trods alt aldrig en revolution, og de fleste blev mere besindige helt af sig selv.

Solidariteten med svage grupper og minoriteter var engang grundlaget for den skandinaviske model, som Socialdemokraterne fik indført med succes. Og socialismen og arbejderbevægelsen er netop international i sit væsen - der er blevet talt meget i Fælledparken for bønder i Nicaragua og politiske fanger i Iran. Men jo bedre vi har fået det, jo mere har det liberalistiske fokus på individet og pengene udhulet denne solidaritet, godt hjulpet på vej af den kulturracisme og fremmedangst, som Dansk Folkeparti og artsfæller i Europa har søbet os ind i. Resultatet er, at gode, gamle socialdemokrater og socialister har glemt solidariteten fuldstændig - nu, hvor vi burde have overskuddet til at hjælpe andre, føler vi os pludselig truet.

Lad os samle venstrefløjen i solidaritet med de forfulgte og kæmpe for lige rettigheder til alle i samfundet, og lad os udrydde den hæslige sygdom, som har angrebet vores land. Begynd med dig selv: hvor har fordommene fået fat i dig? Har du spurgt dem, du udtaler dig på vegne af? Kender du dem, du fordømmer? Har du inviteret dem indenfor? Hvordan ville du selv opføre dig, hvis du fx var nødt til at flygte til en helt anden kultur? Hvordan ville du gerne mødes af dine nye landsmænd/kvinder?

Kom op af din dyre sofa, tag din cykel og find nogle af de mennesker, du tror du ved en masse om - måske er de slet ikke så farlige? Måske behøver vi ikke være helt ens for at få lov at bo nær Salten Østerstrand?

Amila Jasarevic, Anna Birke Konstantelos, Bent Holdt Jørgensen, Katrine Clausager, Leif Pedersen, Michala Clante Bendixen, Martin Jespersen, Nilofar Pilegaard, Stinne Thomassen, Trine Ingemansen (medlemmer af SFs Asylpolitiske netværk)